

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/413/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514200413
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1514200413.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Darina Kuchtová a Mgr. Barbora Barteková v spore žalobcu: GENERAL FACTORING, a.s., IČO: 35 838 825, so sídlom Košická ul. č. 56, 821 08 Bratislava, právne zastúpený: Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 47 255 706 so sídlom Michalská 14, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: A. S., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom Y. č. XX, C., o zaplatenie 2.966,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 40C 16/2015-137 zo dňa 09.06.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 40C 16/2015-137 zo dňa 09.06.2016
p o t v r d z u j e.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi
v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.01.2014 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.966,27 eur spolu s riadnym úrokom. vo výške 17,3 % ročne z istiny 2.635,51 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumu 2.699,27 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný sa zmluvou uzavretou s právnym predchodcom žalobca dňa 17.02.2006 zaviazal riadne a včas splácať poskytnutý úver vo výške 1.659,90 eur. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju zmluvnú povinnosť. Pohľadávka ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 2.966,27 eur, ktorá pozostávala z istiny v sume 2.635,51 eur a úroku z omeškania vo výške 330,76 eur. Práva a povinnosti vyplývajúce z tejto pohľadávky prešli na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 od postupcu Slovenská sporiteľňa, a.s..

2. Vo veci bol dňa 06.05.2014 vydaný platobný rozkaz, ktorý bol uznesením zo dňa 02.07.2014 zrušený pre nemožnosť doručiť ho žalovanému do vlastných rúk.

3. Uznesením zo dňa 04.11.2015, právoplatným dňa 19.12.2015 súd prvej inštancie v dôsledku čiastočného späťvzatia návrhu v súlade s ust. § 96 O.s.p. zastavil konanie čo do časti o zaplatenie istiny vo výške 2.433,63 eur, v časti riadneho úroku vo výške 17,30 % p. a. z istiny 2.635,51 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a v časti úroku z omeškania vo výške 9,00 % p.a. z istiny 2.635,51 eur od 22.10.2010 do zaplatenia. Vo zvyšku trval na podanom návrhu v zmysle jeho modifikácie, keď zmenu návrhu súd prvej inštancie pripustil tým istým uznesením tak, že sa žalobca domáha uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 562,64 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 43,28 eur od 11.2.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,28 eur od 11.3.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,28 eur od 11.4.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,28 eur od 11.5.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,28 eur od 11.6.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,28 eur od 11.7.2010 do zaplatenia, zo sumy 43,28 eur od 11.8.2010

do zaplataenia, zo sumy 43,28 eur od 11.9.2010 do zaplataenia, zo sumy 43,28 eur od 11.10.2010 do zaplataenia, zo sumy 43,28 eur od 11.11.2010 do zaplataenia, zo sumy 43,28 eur od 11.12.2010 do zaplataenia, zo sumy 43,28 eur od 11.1.2011 do zaplataenia, zo sumy 43,28 eur od 11.2.2011 do zaplataenia, a nahradiť trovy konania.

4. Na pojednávanie nariadené vo veci na deň 09.06.2016 sa žalovaný nedostavil, predvolanie bolo žalovanému doručené v súlade s ust. § 46 ods. 2 O.s.p., svoju neúčast' neospravedlnil.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že zmluva o splátkovom úvere bola uzatvorená podľa § 497 až 507 ObZ dňa 17.02.2006, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru v sume 50.000 Sk (1.659,69 eur), s dohodnutou pevnou úrokovou sadzbou do konečnej splatnosti úveru vo výške 17,30 % ročne; bez poplatku za poskytnutie úveru; s dohodnutým poplatkom za správu úveru 50 Sk mesačne a stanovenou výškou splátok 1.304 Sk (43,28 eur) mesačne zročných k 10. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky 10.03.2006 a konečnou splatnosťou úveru 10.02.2011. K poskytnutiu úveru došlo pripísaním úveru v prospech účtu žalovaného. Zmluvné strany sa dohodli, že splatné úroky a splatné poplatky sa dňom ich splatnosti uvedenej v základných podmienkach (posledný deň kalendárneho mesiaca) pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou. Žalobca súdu prvej inštancie výzvu jeho právneho predchodcu uskutočnenú podľa § 92 ods. 8 zákona ZoB nepredložil a skutočnosť, že k zosplateniu celej pohľadávky zo strany banky nedošlo jednoznačne vyplýva aj zo žalobcom predložených výpisov z účtu za obdobie do dňa postúpenia pohľadávky. Avšak aj za predpokladu splnenia podmienky stanovenej ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však preukázané neboli, čo samo o sebe odôvodňuje bez ďalšieho zamietnutie návrhu vzhľadom na z toho vyplývajúci nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v predmetnom konaní, by v danom prípade nemohol byť žalobca úspešný ani s poukazom na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu v čase postúpenia mohol platne postúpiť na žalobcu iba splátky splatné, t. j. neuhradené splátky od 13.09.2007 do 13.12.2010. Návrh bola podaný na súd prvej inštancie dňa 15.01.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby u týchto splátok. V posudzovanej veci pritom súd prvej inštancie súčasne vzhľadom na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa ex offo podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa musel súčasne skúmať, či nedošlo k oslabeniu práva v dôsledku premlčania a to s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné od 01.04.2015. Podľa tohto ustanovenia sa použijú na predmetný zmluvný úverový vzťah, bez ohľadu na to, že sa jedná o obchodnoprávny záväzok, ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa jej zročnosti (§ 103 veta prvá OZ).

6. O náhrade trov celého konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 OSP. V zmysle § 142 ods. 1 vzniklo právo na náhradu trov konania žalovanému, ktorý bol v konaní v plnom rozsahu úspešný. Nakoľko si však žalovaný trovy konania neuplatnil a žiadne mu ani nevznikli, súd prvej inštancie mu ich náhradu nepriznal.

7. Súdu prvej inštancie doručil žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že podstata nesprávnosti napadnutého rozsudku spočíva najmä v nesprávnom právnom posúdení zákona o bankách, v nesprávnom právnom posúdení zákona o spotrebiteľských úveroch, v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v nesprávnom postupe a rozhodnutí súdu z hľadiska jeho odôvodnenia, možného preskúmania, presvedčivosti a prijateľnosti, v nepredvídateľnom postupe konajúceho súdu. Účelom § 92 zákona o bankách je, podľa názoru žalobcu, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 odsek 8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu, ako je banka, teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom, a to aj bez súhlasu klienta. Ak by postúpila pohľadávku na inú osobu skôr, ako sú splnené stanovené podmienky, a zároveň by nemala na postúpenie pohľadávky súhlas, porušuje tým bankové tajomstvo. Účel ustanovení je vyjadrený aj v dôvodovej správe k § 92 vládneho návrhu zákona o bankách, podľa ktorej: .. V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods.8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva. " Hlavný účel § 92 vrátane odsek 8 zákona o bankách bol teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova. Ďalej žalobca uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov priamo a výlučne definuje možnosť postúpenia

práva vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, pričom tento zákon zároveň definuje, že týmto zákonom sú dotknuté ustanovenie zákona o bankách. Nie je teda správny postup aplikácie ustanovenia § 92 odsek 8 zákona o bankách na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciou tohto ustanovenia sa dá určovať neplatnosť postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitímácie nového veriteľa. Zákon o bankách ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy podľa § 92 odsek 8 zákona o bankách ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádza. Vo vzťahu k záverom vyššie týkajúcim sa zákona o spotrebiteľských úverov ešte žalobca poukázal na to, že podľa § 4 odsek 6 zákona číslo 258/2001 Z.z., zákona o spotrebiteľských úveroch medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, postúpenie pohľadávky bolo a je teda závislé iba na ustanovení § 524 Občianskeho zákonníka. Napadnutý rozsudok je podľa názoru žalobcu postihnutý i vadou nepreskúmateľnosti a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia postupu súdu prvej inštancie najmä, kedy osobitne namieta, že súd prvej inštancie neodôvodnil prečo nie je jeho právna argumentácia týkajúca sa aplikácie zákona o bankách a zákona o spotrebiteľských úveroch dôvodná a nevysporiadal sa s jeho vyjadrením zo dňa 1.6.2016. V podaní zo dňa 1.6.2016 žalobca uviedol, že v rámci predvídateľnosti súdneho rozhodnutia žiada o oznámenie skutočnosti, kedy by súd prvej inštancie považoval za potrebné, resp. vhodné doložiť podklad, alebo vysvetlenie, či dôkaz zo strany žalobcu, najmä k otázke preferencie platnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to požaduje Ústavný súd Slovenskej republiky, toto na základe výzvy súdu zabezpečí. V súvislosti s napadnutým rozhodnutím mu žiadna výzva doručená nebola. Opomenutím aplikácie ust. § 118 odsek 2 OSP zo strany súdu došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Na záver žalobca navrhol, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu žalobcu v zmysle jeho úpravy žalobného návrhu v podaní zo dňa 13.10.2015 vyhovie v celom rozsahu. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v uvedenom rozsahu (prvý výrok) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Voči žalovanému požaduje a uplatňuje právo na zaplatenie trov odvolacieho konania.

8. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 01. 07. 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky odvolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov CSP, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok II ods. 1 a ods. 2 CSP), vrátane článku III ods. 1 CSP.

9. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku a odvolacích námietok žalobcu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, keď riadne, nadväzne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Možno preto konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne. Odvolací súd považoval za potrebné v predmetnej veci uviesť nasledovné:

10. Už v predchádzajúcom štádiu konania bolo konštatované, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným má charakter spotrebiteľskej zmluvy, v dôsledku čoho bolo potrebné aplikovať vo veci ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v konaní opodstatnene skúmal, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky.

11. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že pre platné postúpenie pohľadávky musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky obsiahnuté v tomto zákonnom ustanovení, t.j. pohľadávka banky musí byť splatná, postúpeniu musí predchádzať písomná výzva dlžníkovi a omeškanie dlžníka musí byť kvalifikované - dlhšie ako 90 kalendárnych dní (zo splnením čo len časti peňažného záväzku), teda striktné podmienky postúpenia pohľadávky v uvedenom zákonnom ustanovení potvrdzujú výnimočnosť postúpenia bankovej pohľadávky a nepodporujú možnosť odklonu od pravidla césie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa bez výzvy banky dlžníkovi nesporne zákonné podmienky naplnené neboli. Ak zákonné podmienky § 92 ods. 8 Zákona o bankách neboli dodržané, pohľadávka nebola spôsobilá (vôbec) k postúpeniu, teda žalobca nepreukázal

jej nadobudnutie, teda nepreukázal, že by sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky a mal teda aktívnu vecnú legitimáciu v spore.

12. Na doplnenie považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je(1) splatná, a to až po predchádzajúcej (2) písomnej výzve a kumulatívne ak je splnené (3) omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.11. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne významná v priebehu trvania úverového vzťahu.

14. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove vo veciach sp. zn. 6Co/119/2013, 19Co/194/2015, 4Co/145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013,viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, napr. sp. zn. 6Co/674/2015, 6Co/46/2016). Ak zákonné predpoklady nie sú splnené, ide o právny úkon postúpenia contra legem a z toho dôvodu je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V takomto prípade tu nie je daná aktívna legitimácia žalobcu vo vzťahu k pohľadávkou, ktorá doposiaľ nebola splatná.

15. Podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.) (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017).

16. Teda striktné podmienky postúpenia pohľadávky v uvedenom zákonom ustanovení potvrdzujú výnimočnosť postúpenia bankovej pohľadávky a nepodporujú možnosť odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Bez výzvy banky dlžníkovi nesporne zákonné podmienky naplnené neboli. Ak zákonné podmienky § 92 ods. 8 Zákona o bankách neboli dodržané, pohľadávka nebola spôsobilá(vôbec) k postúpeniu, teda žalobca nepreukázal jej nadobudnutie, teda nepreukázal, že by sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky a mal teda aktívnu vecnú legitimáciu v spore.

17. Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že vo svojom podaní zo dňa 1.6.2016 poukázal aj na nesprávnosť posúdenia otázky premlčania v trojročnej premlčacej lehote podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Na podporu svojej argumentácie poukázal vo vyššie uvedenom podaní na viaceré rozhodnutia okresných súdov SR, ako aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 20. mája 2015, sp. zn. 9Co/120/2015 - 222, v ktorom súd uviedol, že „Z obsahu zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom jednoznačne vyplýva, že sa jedná o absolútny obchod a preto na takýto zmluvný vzťah je potrebné aplikovať režim Obchodného zákonníka a to aj v časti premlčania jednotlivých zákonov.“ Zároveň je napadnutý rozsudok podľa názoru žalobcu postihnutý i vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia postupu súdu, nakoľko sa súd prvej inštancie nevysporiadal s právnymi závermi súdov, uvedenými v podaní žalobcu zo dňa 1.6.2016. Namietá preto, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Vyššie uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd považuje za neopodstatnenú a má za to, že súd prvej inštancie správne uviedol, že aj za predpokladu splnenia podmienky stanovenej ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však preukázané neboli, čo samo o sebe odôvodňuje bez ďalšieho zamietnutie návrhu vzhľadom na z toho vyplývajúci nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu v predmetnom, predmetný návrh bol podaný na súd prvej inštancie dňa 15.01.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby u týchto splátok.

19. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne

objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16.03.2005, sp. zn. II. ÚS 78/05, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie.

20. Taktiež bolo povinnosťou žalobcu označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Neunesenie dôkazného bremena prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom konania. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledky konania, ktorá závisí od zistení a vykonaných dôkazov.

21. Pokiaľ sa jedná o právne názory, vyslovené v rozhodnutiach okresných súdov, na ktoré poukazuje žalobca vo svojich podaniach v priebehu celého konania, tieto nie sú pre súd prvej inštancie, a ani pre odvolací súd, záväzné, navyše vychádzajú z konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu. Pokiaľ ide o právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 9Co/120/2015 - 222, (podanie žalobcu zo dňa 1.6.2016) odvolací súd má za to, že tento právny názor spadá do kategórie ojedinelých rozhodnutí, ktoré nemajú pre ostatné súdy záväzný charakter.

22. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie v spore rozhodol dňa 09.06.2016, bolo nutné aplikovať ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase jeho rozhodovania. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 rozhodol, že: „V preskúmanom prípade je aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného a nie Občianskeho zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musel by prvoinštančný súd vziať na zreteľ § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 tretiu vetu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“ Ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014 a ust. § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka dňa 01.04.2015 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Totožný právny názor bol prezentovaný v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2015, sp. zn. 3 M Cdo/14/2014 a v rozsudku z 28.05.2015, sp. zn. 8 MCdo 13/2014.

23. Odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie, poukazuje na ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

24. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011, sp. zn. IV. ÚS 481/2011-19, v zmysle ktorého „Dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, a nie ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp. že v prípade, ak je prijaté ojedinelé rozhodnutie, vybočujúce z doterajšej línie rozhodovacej praxe, sa konajúci súd nemôže vrátiť na pôvodnú líniu rozhodovacej činnosti.“

25. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd sa plne stotožňuje so skutkovým i právnym záverom súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere, ktorá je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody, avšak, jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nemôžu byť v rozpore s úpravou § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a keďže svojou povahou ide o spotrebiteľský úver, predmetná Zmluva o úvere musí mať aj náležitosti zákona o spotrebiteľských úveroch. Otázkou premlčania je potrebné posudzovať v danom prípade podľa Občianskeho zákonníka, preto bol postup súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkové i právne závery v danej otázke správne.

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalovaný ako úspešná strana sporu aj v odvolacom konaní má podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).